

TALE

22. november 2010

J.nr. 2010-0016897

2. kontor/EHH

Beskæftigelsesministerens tale til besvarelse af samrådsspørgsmål H om aktivering stillet af Line Barfod (EL)

Spørgsmål H

Når beskæftigelsesministeren i Politiken 14. oktober fastholder, at aktivering virker i forhold til de grupper "som finder job, når tiden for aktivering nærmer sig" er det så fordi hun mener, at truslen om meningsløs og uværdig aktivering får dem til at sige ja til et hvilket som helst job?

Samrådstale:

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at det er min klare overbevisning, at vi bedst hjælper de ledige ved at give dem en aktiv indsats – vi skal ikke tilbage til et regime, hvor ledige bliver overladt til sig selv på passiv offentlig forsørgelse. Derfor har det været regeringens politik fra dag ét, at ingen må parkeres på passiv offentlig forsørgelse.

Jeg er stærk optaget af, at ledige får den rette hjælp til at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Vi ved, at virksomhedsrettet aktivering har bedre effekter end diverse kommunale beskæftigelsesprojekter. Der er desværre talrige eksempler på kurser, som bestemt ikke flytter noget.

Men som minister kan jeg nu engang ikke centralt fra København bestemme, om en arbejdsløs i en given kommune skal have det ene eller det andet konkrete tilbud om hjælp.

Til gengæld kan jeg sætte rammerne, så kommunen får de bedst mulige betingelser for at give den bedst mulige jobhjulph.

---O---

Lad mig som eksempel nævne spørgsmålet om refusion.

Det har den seneste tid vist sig, at kommunerne har mere fokus på at opnå en høj refusion end at give ledige de tilbud, der bringer dem i job. Det vil jeg ikke sidde passivt overhørig.

Jeg vil have mere kvalitet – mere jobfokus – i indsatsen. Derfor skal kommunerne have stærkere incitamentter til at give ledige virksomhedsrettede tilbud, end de har i dag.

Derfor er jeg rigtig glad for de aftaler om aktivering af ledige og sygemeldte, som jeg indgik med Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Liberal Alliance og Kristendemokraterne i begyndelsen af november måned. Aftaler der hindrer, at kommunerne tjener penge på at sende ledige og sygemeldte på nytteløse kurser og projekter. Det sker ved at ændre refusionerne, så kommunerne får høj refusion, når de giver ledige og sygemeldte tilbud ude på virksomhederne. For det er dét, der generelt virker bedst, når det handler om at skaffe arbejdsløse og sygemeldte i job.

Jeg har lovet de arbejdsløse at luge ud i ”Find din indre fugl”-kurser og nytteløs aktivering. Aftalen giver en økonomisk gulerod til kommuner, der giver tilbud ude på virksomhederne og får ledige i job. Nu skruer vi lidt ned for aktiveringsblusset, og til gengæld skruer vi op for ambitionerne.

Lad mig sige det lige ud: Det skal være slut med aktivering for aktiveringens skyld. Det skal være slut med kommunal kassetænkning, som vi har set for mange eksempler på. Og det skal være slut med at bygge tårne af spaghetti eller at efterligne Hitlers underskrift.

---O---

Lad mig så vende mig til spørgsmålet.

Når jeg siger, at en aktiv hjælp til de arbejdsløse har en god virkning, når tiden for aktivering nærmer sig, så er det ikke noget, jeg mener. Det er noget jeg ved. Forsøg og forskning har vist, at sådan er det.

Forskningen viser, at udsigten til aktivering påvirker de lediges adfærd, sådan at selve udsigten til at komme i tilbud har en positiv effekt på mulighederne for, at den enkelte arbejdsløse kommer i job.

At udsigten til et aktivt tilbud fører til, at den ledige søger bredere og flere job end ellers, er både ønskeligt og forståeligt. Mennesker skal og vil helst selv tage hånd om deres eget liv, det gælder naturligvis også deres arbejdsliv.

Det, burde vi kunne være enige om, er godt. For mig at se, er det en lykkelig udgang på et tilbud eller udsigten til et tilbud, at man finder et job. Jeg forstår faktisk slet ikke spørgerens problem med, at en ledig tager et ”hvilket som helst job”. Job er vel altid at foretrække frem for ledighed?

Lad mig spørge: Hvis man kan søge og få et job på det danske arbejdsmarkeds vilkår, er det så ikke fint, at man får det så hurtigt som muligt?

---O---

Inden jeg får svar på det spørgsmål, lad mig så sige, at den aktive beskæftigelsesindsats i Danmark, hvor ledige hjælpes tidligt og aktivt via samtaler og aktive tilbud, er en væsentlig årsag til den i international sammenhæng relativt lave ledighed og høje beskæftigelse.

Lad mig minde om, at ledigheden og særligt langtidsledigheden i Danmark er blandt de laveste i Europa. Det er den både nu, men var det i særdeleshed også før den økonomiske krise startede. Danmark har den 7. laveste ledighed i EU, og når man kigger på antallet af langtidsledige, ligger vi endnu bedre. Her har vi sammen med Holland den 3. laveste langtidsledighed i EU, kun Cypern og Østrig har en lavere langtidsledighed.

Det må ikke blive en sovepude, at vi klarer os godt sammenlignet med andre. Vi skal blive ved at hjælpe og forbedre indsatsen, men placeringen viser, at det ikke er helt skævt, det vi laver.

Og jeg vil så slutte mit svar med at sige: Den bedste vej ind på arbejdsmarkedet og til drømmejobbet, går ikke nødvendigvis fra passiv ledighed direkte til ønskernes mål.

Det kan være nødvendigt at prøve sig frem via et job, der ikke opfylder alle forudsætninger om løn, opgaver eller geografisk placering.

Så på den baggrund er det afgørende for mig, at flest muligt kommer hurtigst muligt fra offentlig forsørgelse til selvforsørgelse i et job. Det er det bedste for den enkelte, og det er det bedste for samfundet.